

пѣтъ, искаше му ся да дрѣмне, нѣ сѣня не дохаждаше; различни мысли му ся вѣяхъ изъ главѣ-тъ, той по нѣкоги въздѣхваше и пакъ ся утѣшаваше, а коня пасѣше и се обикаляше около му, кѣто че нещѣше да ся дѣли отъ него и надрѣмкѣ, най послѣ дрѣмка-та надви; глава-та надтѣгна и пѣтника задрѣма облѣгнатъ на сѣдло-то и на рѣкѣ си....

Не ся знае дали сна полвинѣ часть, кога ся задади единѣ бѣло-брадѣ старецѣ. Стареца идаше отъ кѣмъ Истокъ и вървѣше право на коня. Той си бѣ препречилъ тоягѣ-тъ на гърба и си бѣ премѣтналъ сухи-тъ костеливи рѣцѣ на нѣѣ, да си поддържа кръста. Той вървѣше съ тихи крачки и ся приближаваше кѣмъ пѣтника.

Той бѣше пѣдаря на ливади-тѣ.

Пѣдаря не ся бѣше приближилъ еще на 40 раскрача, а коня зе да цвил. Пѣтника ся пробуди и стана. Стареца вървѣше се кѣмъ него съ сѣщн-тѣ крачки. Кѣто доди до него рѣче: „Какъ да ти хортувамъ? Да знаѣѣ, че си Българинѣ, ще ти хортувамъ Български, а да си Турченѣ? не си: познавамъ тя по очи-тѣ.“

— „Българинѣ съмъ дѣдо, Българинѣ, хортувай ми Български,“ отговори пѣтника.

— „Грѣба да си чузденецѣ, че незнаешъ: тукъ не пушамъ добытъкъ, завардено е....“

— „Ами туй нѣ-ли е пѣтъ, дѣдо, вардите ли и пѣтя?“

— „Пѣтя не вардимъ синко, нѣ чорбаджии-тѣ искѣтъ и пѣтя да ся варди“

— „Зная азъ какви сѣ чорбаджии-тѣ дѣдо, нѣ пѣмаше какво да ся прави: коня ми е гладенѣ, азъ рекохъ да го напасѣ тукъ край пѣтя, че що става — да става....“

— „Какво ще стани? каза пѣдаря, трѣва-та пакъ ще порасте, само ако види нѣкой отъ забати-тѣ, ще ми погризе цървуля, нѣ нѣма нищо.“ Стареца уирѣ тоягѣ-тъ на земѣ-